

COMENTARI SETMANAL

Precipitació

Del 19 de Juliol ençà, alguns dels militants i simpatitzants de l'«Esquerra Republicana de Catalunya», políticament, han fet un salt importantíssim, la trajectòria del qual, partint del republicanisme burgès, va a parar al comunisme oficial. Aquest fet que nosaltres, amb una mica de bona voluntat, podríem trobar-lo enquadrat dintre la més perfecta lògica, ens dóna motiu per a demostrar una vegada més de que en matèria de trobar ets i uts en tot, som incorregibles. La lògica d'aquest salt admirable, tindria d'ésser, de fet, el reconeixement de la incapacitat de la burgesia republicana com a govern, en tots els seus aspectes, i en conseqüència, l'acceptació del poder polític per part del marxisme revolucionari, nascut precisament per enderrocar tot el sistema polític i econòmic de la burgesia: per tant, no és possible anar d'un sistema ideològic a l'altre, sense que en aquest fet no existeixi una funció de divorci ben determinat entre un i altre sistema.

Hem d'admetre, doncs, com a punt de partida, que tots els elements els quals han abandonat el camp del republicanisme burgès per passar a ésser militants d'un partit de classe obrera, ho han fet per aquestes raons fonamentals exposades; del contrari, si el traspàs fos degut a simples raons sentimentals o a miras particulars i oportunistes, constituiria això un greu perjudici pel partit al qual han ingressat, cosa que nosaltres estem molt lluny de creure. No obstant, és en aquest punt on, ratificant aquella tradició ja habitual en nosaltres de separar les coses per tal de veure el valor real de cada una, caldrà esbrinar per tal de saber si aquests nou nats a la família marxista són, en realitat, una conseqüència del fracàs per part de la república burgesa o la continuació d'aquest fracàs, bellament camuflat dintre les files del comunisme oficial, cosa que també resistim de creure. I per aquest camí no arribaríem a lloc per tal d'esbrinar res en concret, si no ens orientéssim vers la causa vital d'aquest problema, la qual radica en les concessions d'ordre polític a les democràcies burgeses, per part de la Tercera Internacional.

Quan pel 14 d'abril les masses populars éren llançades al carrer per tal d'acabar amb la monarquia, dos dels partits marxistes revolucionaris, el B. O. C. i el P. C. O., llançaren llurs consignes, per cert d'una diferència ben extraordinària. El primer orientava les masses per tal d'impulsar la petita burgesia a complir el deure històric de portar a cap la revolució democràtica; el segon, d'acord amb les consignes de Moscou, es manifestà contra la república acabada de néixer, demanant tot el poder per a la classe treballadora revolucionària, als crits de «Mori la República» i «Visca els Soviets».

Doncs bé, aquests republicans que avui han ingressat a la Internacional Comunista, aleshores consideraven ja com una perturbació aquelles consignes llançades pel B. O. C., la qual cosa vol dir que els feia por la revolució democràtica burgesa, acontentant-se únicament amb el poder polític, insuficient per a establir la República, talment com el temps ha vingut demostrant. Per tant, si aquesta republicans estaven lluny d'acceptar les consignes de «revolució democràtica», de cap manera podien acceptar les del Partit Comunista Oficial.

Mostrada més tard la incapacitat dels governs burgesos de la República, fins l'aixecament militar feixista del 19 de juliol, són les classes obreres revolucionàries les que, superant el règim establert, es constitueixen en amos absoluts dels llocs dominats, com a dret indiscutible, segons pròpia confessió de les autoritats més rellevants del republicanisme català. D'aquesta manera, arribem a la conclusió de que, quan els republicans estaven disposats a cedir el lloc a la classe obrera revolucionària, les consignes de Moscou són altrament oposades a les llançades per ells mateixos en el moment de néixer la República: «No és l'hora del Socialisme; ho és, en canvi, de la República democràtica», diuen.

Nosaltres ho lamentem en bé del marxisme revolucionari, com també ho deuen fer tots aquells republicans ingressats a la Tercera Internacional, els quals, per poc que profunditzin, veuran que les consignes del seu partit són, en matèria d'avanç, força inferiors a les del seu antic partit «Esquerra Republicana de Catalunya».

Vida Cultural

Francesc Labarta

Les activitats de l'Escola Superior de Paisatge

Organitzades per l'Escola Superior de Paisatge de la nostra ciutat, han estat donades en el local de projeccions de l'Institut unes conferències a càrrec del conegut artista i professor de l'esmentada Escola En Francesc Labarta, d'acord amb els següents temes:

EL DIBUIX

I	Facultat	origen	(període pre-escolar)	do
II	>	ensenyament	(del període pre-escolar a l'orientació professional)	aptitud
III	>	iniciació a la tècnica	(de l'orientació professional a l'Escola Superior)	caràcter
IV	>	tècnica	(de l'Escola Superior al període post-escolar)	personalitat
V	>	professió	(període post-Escolar)	l'escola-l'estil

Pocs homes com ell en el terreny de la pedagogia artística poden aportar coneixements bàsics d'un interès tan extraordinari. Ens limitem avui a comentar d'una manera abstracta aquestes conferències, el valor de les quals ha estat elogiat merescudament, amb la coincidència unànime per part dels assistents de què en l'aspecte pedagògic En Labar-

ta, a més d'ésser un valor inestimable, pot prestar grans serveis a l'estructuració que d'una manera inevitable ha de dibuixar-se d'acord amb el desenvolupament de la pedagogia artística social.

Felicitem el professor Francesc Labarta, com també l'iniciador d'aquestes conferències lu Pasqual, director de l'Escola Superior de Paisatge.

Taller de reparacions
i venda de bicicletes

Ricard Francès

OLOT

Carrer Primer de Maig, 42

**Ajudeu el Socors Roig
del P. O. U. M.**